

Jézus Szíve

„Kicsiny, másokra utalt gyermek lettél, hogy megmutasd magad gyengeségedben; menekült lettél Egyiptomban, hogy szolidaritást mutass mindazokkal, akiket elűztek otthonukból; szüleidnek engedelmeskedve nőttél fel, hogy megmutasd, mennyire közel vagy hozzánk, miközben igazi önmagunkat keressük; hosszú éveken át egyszerű ácsként dolgoztál, hogy megmutasd, mennyire velünk akarsz lenni mindennapi munkánkban; megkísértettél a pusztában, hogy megmutasd, miként szálljunk szembe a bennünket körülvevő gonosz erőkkel; tanítványokat gyűjtöttél magad köré, hogy megmutasd, hogyan osszuk meg meglátásainkat másokkal, és hogyan dolgozzunk együtt a szolgálatban; hirdetted Isten Igéjét, hogy megmutasd igazságodat, és azt, hogyan válhatunk mi magunk is az igazság tanúivá; meggyógyítottad a betegeket, és feltámasztottad a halottakat, hogy megmutasd, jelenléted életet adott az egész személynek, testnek és léleknek; színeváltozásoddal megmutattad isteni ragyogásodat; végigjártad a szenvedés és a halál hosszú útját, hogy megmutasd, nem akartál kívülálló maradni még a legfájdalmasabb emberi tapasztalatokban sem. Te az Atyának örök Igéje, állandó választások sorozatán át kerültél egyre közelebb hozzánk, hogy kinyilvánítsd nekünk szíved

határtalan szeretetét.” (Henri J. M. Nouwen)

Jézus életének hiteles bizonyítékai és cselekvő szeretetének gyöngéd odahajlásai: élete másokért való, önmagáról megfeledkezett, odaadott élet volt. Látva ezt, mi sem mehetünk át az út másik oldalára azért, hogy kikerüljük a kellemetlen találkozásokat, a tehetetlen megtapasztalásokat, a kényelmetlen helyzeteket - hanem felebaráttá kell válnunk embertársaink számára.

Szent Pál azt írja a Filippieknek: „Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, ami Krisztus Jézusban is megvolt.”

Jézus nemcsak azt mutatta meg, hogy lehet ezen az úton járni, hanem kézen

fog bennünket, és bevezet szeretet életének a titkába. Megtanít szeretni az Atyát, és ennek a kapcsolatnak a fényében mutatja be a felebaráti szeretet megvalósításának lehetőségeit. Társként adja mellénk a Szeretet Lelkét, Aki folyamatosan munkálkodni akar bennünk és általunk.

Kereszténységünk veleje az a vágy, hogy válaszoljunk a hozzánk lehajló végtelen, de megsebzett isteni szeretetre. Ebben rejti a Jézus Szíve tiszteletünk lényege és lelkisége. A gyakorlati Jézus Szíve tisztelet az Isten ember-szeretetének és az ember Isten-szeretetének pontjánál találkozik.

Ismeretlen szerző

EGYHÁZ A VILÁGBAN

Családok Világtalálkozója

Beszélgetés Bíró László püspökkel
(Milánói Konferencia)

Milyen útmutatást tud nyújtani az Egyház azoknak, akik komolyan küzdenek a munkanélküliséggel, illetve az őket körbevevő családoknak?

Egy milánói közgazdász-professzor a konferencián érintette a munkanélküliség és a szegénység problémáját. Alapmondata az volt, hogy mindkettő ellen küzdeni kell. Ugyanakkor hangsúlyozta: nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a szegénység valójában evangéliumi fogalom, a lemondás hozzátartozik az életünkhöz, és aki nem képes lemondani, az nem tud szeretni.

A szegénység a keresztény ember számára lehet egyfajta gazdagodás is az élet más területein. Sokszor mondogatják hozzáértő emberek, hogy az élet minőségét nem a havi fix határozza meg, hanem valahol mélyebben rejlik. Az ilyenfajta, sok-sok családot fenyegető nyomorúságot pozitív gondolkodással fel lehet használni arra, hogy kapcsolatainkat még inkább megerősítsük. Egyre többet hallja az ember az idősebb rétegtől, hogy akkor is volt ünnep, amikor nem volt szaloncukor, csak kockacukrot csomagoltak bele a kis sztaniolpapírba. A Rákosi-rendszer fiatal családjai mindig feltalálták magukat az akkori diktatúra által teremtett szegénység közepette is. Ami a boldogságot adja, az a kapcsolat. Hány gazdag embert látunk, aki – mert szegény a kapcsolataiban – hiába gazdag, mégis szegény.

Az is elhangzott a világkongresszuson, hogy a szegénység és a munkanélküliség ugyanakkor mégis nehezíti az ünnepet. Kell a munka ahhoz, hogy ünnep lehessen a családban, és kell az ünnep, hogy a munka ne pusztán horizontális látásmódú társadalmi jelenség legyen. Ünnep nélkül

ellaposodik az élet, a munka, kiüresednek a kapcsolatok.

A milánói találkozót előkészítő füzetben van egy fölvetés: az egyik katekézis arról beszél, miért jobban képmása az ember Istennek, mint a nap, a hold vagy az egész teremtett világ. A katekézis válasza: egyedül az ember képes tükrözni a kapcsolatot, amely a Szentháromság személyei között van, és amely az Isten és az ember között rejlik.

Hogyan tudja az ember – és a családja – megtapasztalni az ünnepet, akinek sokszor a hétvégét is munkával kell töltenie? Mivel tudja az egyház őket ebben segíteni?

A munkaalkoholizmus végződhet a kapcsolat teljes felszámolásával, a házasság és a család szétesésével. Nagyon fontos megtenni a megkülönböztetést: a munka a család, a személy szolgálatára találtatott ki, és amikor a munka célá válik, megszűnik a család egységét szolgáló eszköznek lenni, akkor bajt okoz. Czákó Gábor mondja, hogy megváltozott az áldozat

iránya: valamikor áldozatot hoztunk életért, csaláért, ma az életet és a családot áldozzuk fel a profitért.

Amikor a pápánk meghirdette a milánói világtalálkozót, kimondta: bár az ünnep feladata az, hogy a család egységét szolgálja, mégis sokszor a család széteséséhez vezet, mert csak nyüzsgés, nincs meg mögötte a találkozás. A fogyasztás szállta meg az ünnepeinket. A munka pedig, amely a család egységét hivatott szolgálni, a család ellen dolgozik, mert megszállta a profit.

A transzcendencia, amelyet az ünnep jelenít meg a találkozások által – horizontálisan és vertikálisan is –, lényeges tartozéka az ünnepnek. Aki nem tud megállni, hogy ünnepeljen, az előbb-utóbb áldozata lesz a munkának, és a kapcsolat eszköz lesz, a profit pedig cél.

Ebben a rovatban Assisi Szent Ferenc lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy ferences író segítségével járunk ezen a lelki úton.

10. rész

Jóváhagyás

Az egyházi hatóságoknak ezt a logikailag helyes és jogilag szükségszerű érvelését Ferenc azzal utasítja el, hogy egy példabeszédet mond:

„Egyszer egy király együtt hált az erdőben egy asszonnal, akinek aztán gyermeke született. Az asszony egy ideig táplálta a gyermeket. Aztán a király palotájába ment, hogy mostantól a király nevelje őt. Jelentették ezt a királynak, aki így szólt: „Udvaromban oly sok haszontalan ember étkezik, jogos hát, hogy a saját fiam is megkaphassa élelmét mellettük.” Ferenc rögtön hozzá is teszi: „Én vagyok az az asszony, aki Isten ígéje által lelki fiaikat szültem az Úrnak. Ha tehát az Úr annyi bűnöst táplál, akkor nem szabad csodálkoznunk azon, hogy saját fiainak is gondját viseli.” Az ész logikájával Ferenc a hit logikáját állítja szembe: közösségének elsőbbségi joga van az egyházi törvényhozással szemben. Azzal indokolja ezt, hogy közössége Isten műve. Isten az alapítója, szülője az Evangéliumra épülő új ferences életformának. Ferenc az asszony, az anya. Középkori értelemben ez azt jelenti, hogy Ferencnek nincs önálló, Istentől független kezdeményezése. A teremtő és életadó tevékenység egyedül Istené - Francsóé csupán az elfogadás. Az egyházi törvénykezésnek ezért szükségképpen tiszteletben kell tartania

Isten elsőbbségi jogát. Ami pedig az anyagi alap megteremtését illeti, Isten majd gondoskodik róluk. Meghívja őket teremtett világának asztalához. Ha pedig a szükség úgy hozza, a testvérek a koldusokhoz hasonló módon járnak el.

A pápa meghajol a hit bátor érvelése előtt. Elengedi a kisebb testvéreket. Most már a városban és az egész világon énekelhetnek a jóságos Istenről, és prédikálhatnak a városok terein.

Ezt a római zarándoklatot először az assisi síkságon lévő Rivortóban, egy pajtában eltöltött elmélkedő időszak követi. Igen szűkös keretek között zajlik életük: ételük a földekről való répa és szőlő, melyet az emberek adnak nekik. Lelki táplálékuk az Evangélium és a közösen imádkozott Miatyánk. Nem zavarják egymást, hogy találkozassanak Istennel. Hogy ez megvalósulhasson, Ferenc egy gendára írja fel nevüket, hogy mindegyikük tudja, hol a helye, ha nyugodni tér vagy ha

imádkozni akar, és hogy a lelki elmélyülést ne zavarja a szűkös helyen keletkező zaj.

A csendet ennek ellenére megzavarják: egy paraszt, aki nagy lárma közepette hajtja be szamarát a pajtába. Ferenc és testvérei egy másik csendes helyet keresnek maguknak, Porciunkulát, egy kápolnát, amelyet a bencések bocsátanak rendelkezésükre évi néhány hal ellenében. Ehhez a helyhez kötődnek a ferences közösség kezdeti élményei, mindazok az események és anekdoták, amelyek aztán az összes testvér ajkán tovább élnek.

Rozetter-Van Dijk-Matura: A.Sz. Ferenc

TESTVÉREINK, A SZENTEK

A hónap szentje:**Páduai Szent Antal**

(1195-1231)

Ünnep: június 13.

Antal 1195-ben született Lisszabonban. Tizenöt éves korában belépett szülővárosának ágostonos kolostorába. Szilárdan elhatározta, hogy meghal a világnak, és Istennek él.

Életének két esemény adott útkeresésében végleges fordulatot. Az egyik: a Santa Cruz konventbe hozták az első ferences vértanúk holttestét, akik Marokkóban lették halálukat. A másik: találkozott azokkal a közeli rendházból való testvérekkel, akik a kolostor ajtajánál alamizsnát koldultak. Megszületett benne a vágy, hogy a szegények közösségében éljen.

Még 1220 nyarán csatkozott a ferencesekhez. Fölvette szegény ruháikat. Telve a vértanúság vágyával, engedélyt kért, hogy misszionáriusként Marokkóban hirdethesse az evangéliumot. Eljutott oda, Isten azonban más feladatot szánt neki. Megbetegedett; kénytelen volt visszatérni. Egy heves vihar azonban hazája helyett Szicília partjaira sodorta. Onnan Porciunkulába ment az egyetemes káptalanra.

Tartományfőnöke Forliba küldte, hogy pappá szenteljék. Ott az ünnep alkalmából valakinek beszédet kellett volna mondania, de megbetegedett. Készületlenül senki sem merte vállalni; ekkor megparancsolták Antalnak, hogy beszéljen.

A csendes, mindaddig rejtettségben élő és figyelemre alig méltatott Antal mondta, hogy gyakorlottabb a konyhai edények mosogatásában, mint Isten igéjének hir-

detésében. A püspök azonban maga bátorította; végül beszélni kezdett egészen egyszerűen. Hallgatói lélegzetüket visszafojtva figyelték. Nem tudós értekezést hallottak, hanem a legszebb hasonlatokat, a mélységes megtapasztalások szavait a szív bőségéből.

Elöljárói nem kis meglepetéssel szereztek tudomást rendkívüli felkészültségéről, nem is sejtett Szentírás-ismeretéről. Felső-Itáliába küldték, hogy a tévtanítók ellen prédikáljon. Megszámlálhatatlan tömeget nyert meg prédikációval és vitáival.

Szent Ferenc rendelkezésére Antal megbízatást kapott a tanításra is: Bolognában ő lett a teológia első ferences tanára.

1224-ben Franciaországba ment. Fegyverzete Isten igéje és a megtévesztettek iránti szeretete volt. Antal oly sikerrel folytatta munkáját a teológia tanáraként és szónokként, hogy elnevezték „az eretnekek pörölyének”. Prédikációs följegyzéseiben azonban egyetlen bántó vagy támadó szó sem található a

tévtanítók ellen.

Az 1231-ben Padovában tartott böjti beszédeket. Az emberek már az éjszaka folyamán özönlöttek, úgyhogy nem akadt megfelelő méretű templom, ezért Antal a szabadban prédikált. A beszéd után gyónáshoz tódultak az emberek. A város szemmel láthatóan megváltozott: halálos ellenségek békültek ki, adósokat engedtek szabadon, uzsorakamatokat és jogtalanul szerzett javakat adtak vissza, rossz nők, tolvajok és más gonosztevők bűnbánatot tartottak. Ez a munka azonban teljesen felőrölte egészségét; június 13-án, harminchat éves korában meghalt.

Szentelek Élete

Hogyan váljunk szentté? IV.

A vallás megjelenésével párhuzamosan ugyanis megindul a bűn szerteágazó terjedése: Káin tettével a szülők tisztelete is megtörik, az ő ágyukra is vér hullik, az irigység és féltékenység kitermeli a kapzsiság, a hazugság, a lopás és a paráználkodás különféle formáit, hiszen a célját vesztett ösztön egyre többet és többet akar birtokolni: más földjét, házáát, jószágát, asszonyát. Milyen messzire került az ember eredeti hivatásától, amikor még Isten megbízásából birtokolta a földet, az ő parancsára uralkodott a teremtmények fölött, s ebben az asszony a férfi teljes jogú párja, vele egyenrangú segítő-társa volt!

A lelkiismeret persze nem szűnik meg működni a bűnbeesést követően, de az ember, akinek értelme elhomályosult, akarata pedig rosszra hajlóvá vált, nem mindig hallja meg lelkiismerete halk hangját, illetve nem mindig akarja meghallani. Az üdvösségtörténet kiemelkedően fontos mozzanata, amikor Isten a lelkiismeretére hol hallgató, hol nem hallgató emberen megkönyörülve Mózes által nyilvánosan és egyértelműen kihirdeti azt, amit a lelkiismeret csak homályosan jelzett: a Tíz Szóban, vagyis a Tízparancsolatban foglalt erkölcsi törvényt, és Mózesnek, majd Dávidnak olyan kultuszt, olyan vallást ad, amely a jövőbe mutat, s egyértelműen Krisztusra irányul. Így azután a Biblia szentjei már nem csupán az erkölcs és a vallás világában mozognak, ahol életüket megfertőzi a bűn, de ezzel szemben valamelyest védelmet nyújt számukra az erkölcsi parancsok és vallási gyakorlatok

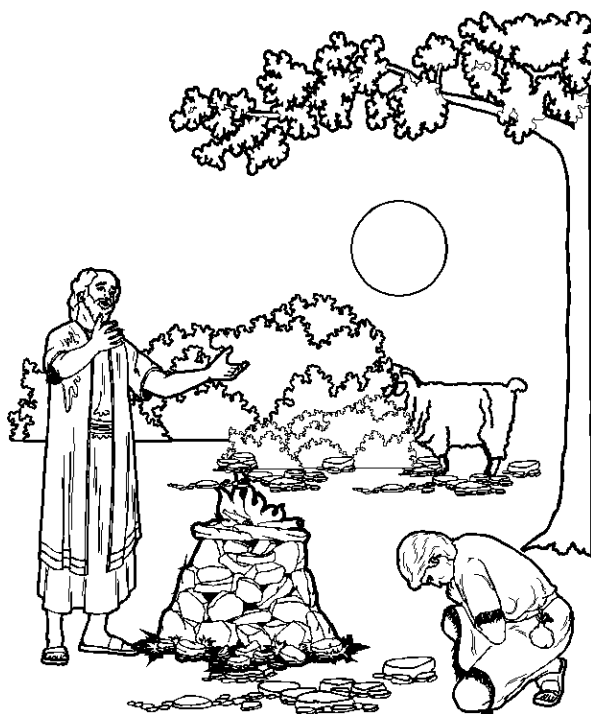
rendszere, hanem mindenekelőtt a szentség világában, hiszen létezésüket alapvetően az Istenhez fűződő egzisztenciális kapcsolat határozza meg. Az Ószövetség szentjei rendre túlhaladják a kort, amelyben élnek, mert minden gyarlóságuk ellenére Istenbe kapaszkodó lények, s ebben az ártatlan Ádámhoz és Évához hasonlítanak, illetve elővételezik a tökéletes ember, Jézus Krisztus Istenre való hagyatkozását. Nem azért élnek Istenben, mert erényesek, hanem azért erényesek, mert Istenben élnek.

Mintha átlépnék a Tízparancsolatnak az emberi létezés oltalmazóan bekeretező védőfalát, de nem áttörve azt, hanem felülemelkedve rajta.

Ábrahám hazudott, Jákob ráadásul még csalt is, Mózes ölt és hitetlenkedett, Dávid házasságot tört és halálba küldte szeretője férjét, Illés pedig önfeljű volt és beképzelt. Erkölcsi kihágásaiért meg is kapták büntetésüket, természetükből fakadó gyarlóságaikkal életük végéig meg

kellett küzdeniük. De győzedelmeskedtek a bűn fölött, amikor nem elfordultak s nem elszakadtak Istentől, hanem újra és újra belékapaszkodtak, és végtelenül megbíztak benne. Ki az közülünk, aki bár soha nem követett el a fentiekhez hasonló gyalázatos bűnöket, úgy ragaszkodik Istenhez, mint Ábrahám, aki úgy vágyakozik Istenre és küzd vele az áldásért, mint Jákob, aki úgy képviseli a rábízottakat Isten előtt és Istent a rábízottak előtt, mint Mózes, aki úgy megsiratta bűnét, mint Dávid, és aki úgy megtanulta Isten gyöngeségének és szelídségének leckéjét, mint Illés?

P. Barsi Balázs OFM: Az életszentség titka
című könyve nyomán

NEM CSAK FIATALOKNAK

Kettesben-együtt

Az egyetemen a laboratóriumi gyakorlatokhoz a hallgatókat kettesével osztották be. Az egyik lány-hallgató megkérdezte azt a fiút, akivel már többször jókat beszélgettek, hogy lenne-e kedve „mérópárrá” alakulniuk. A fiú azonnal igent mondott, mert ez a lány felkeltette az érdeklődését, de ő nem mert kezdeményezni, félt a visszautasítástól, meg a többiek gúnyos megjegyzéseitől. A gyakorlati feladatokat jól megoldották, aztán egyre több időt töltöttek együtt. A tanulásban is segítettek egymásnak, együtt mentek moziba, a tanítási szünetekben is találkoztak. Az évfolyamtársak hamar tudomásul vették, hogy ők ketten párt alkotnak, minthogy nem vonultak el, nem szakadtak el a többiektől. Az egyetem elvégzése után különböző munkahelyeken kezdtek dolgozni, de kapcsolatuk nem szakadt meg. Továbbra is sokat voltak együtt, együtt mentek szórakozni, kirándulni. A volt évfolyamtársak, barátok, meg a családok várták, hogy mikor jelentik be az esküvőt. A lány azt mondta szüleinek, hogy ez közöttük nem téma, de tudja, hogy majd eljön az az idő, amikor a fiú eldönti: feleségül akarja-e kérni. Neki nem sürgős, jól érzi magát így. A fiú azzal háritotta el a kérdést, hogy semmi okuk nincs összeházasodni, mindketten elégedettek jelenlegi helyzetükkel. Teltek-múltak az évek, a két ember szépen haladt előre pályáján. Ahogy haladtak, egyre többet dolgoztak. Doktori fokozat, vezetői beosztás, anyagi biztonság jelezte sikerességüket. Most igazán nincs időnk arra, hogy a házassággal foglalkozzunk – szokták mondani. Közben mindkettőjük szülei meghaltak, testvéreik családot alapítva elköltöztek, azon vették észre magukat, hogy egyedül vannak, nem csak egy-egy lakásban, hanem mindennapi gondjaikkal, apró, de sok odafigyelést igénylő hétköznapi ügyeikkel. Mi értelme van a lakás csinosításának, a háztartás korszerűsítésének, hiszen eddig is működött

minden, eddig is megelégedésre szolgált? Kiderült, hogy kapcsolatukról önámítás volt azt mondani, hogy ez most nekik így jó, elégedetté teszi őket. Valójában az volt benne a jó, hogy kaput nyitott a boldogság felé vezető útra. Csakhogy eddig nem volt bátorságuk ezen a kapun belépni. Lehetőség volt, amivel nem éltek. Kapcsolatuk több mint húsz éve tart, most rádöbbenetek: ha most sem élnek ezzel a lehetőséggel, akkor keserű, mindennel elégedetlen, magányos öregség vár rájuk. A családalapítás lehetőségét már elszalasztották, de ha önmagukat egymásnak ajándékozzák, végleg és fenntartás nélkül, akkor még értelmet nyerhet életük. A saját magukért való élet helyett egymásért kell élniük, örömet, megelégedettséget csak az adhat, ha a másik mosolya nyugtázza szerető igyekezetüket.

Szeretni valakit annyi, mint a javát akarni, és hatékonyan tenni azért. Aki a másik emberrel való kapcsolatában mindig csak a maga hasznát keresi, az nem tiszteli a másik embert, nem tartja tiszteletben emberi méltóságát. Ilyenkor szeretet helyett inkább önzésről beszélhetünk, az önző ember nem tiszteli a másikat, előbb-utóbb pedig magára marad, kiszolgáltatottá válik. Amilyen mértékben másoknak odaajándékozunk magunkat és a javukat szolgáljuk, olyan mértékben tiszteljük őket.

Az ember életének minősége kapcsolatain múlik. Ha két ember kapcsolata a kölcsönös tiszteleten és egymásnak való odaajándékozáson és elfogadáson alapul, akkor ők „jól élnek”. Abban a társadalomban pedig, amelyben a tiszteletlen és ajándékozó lelkületű kapcsolatok dominálnak, jó élni. A krisztusi aranyszabály a társadalmi együttélés alapja: „Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük”. (Mt 7, 12) A „jól élő” emberpárok-ból olyan társadalom alakul ki, ahol jó élni. Az tehát, hogy milyenek a házasságok: közügy és nem magánügy! A házasságra épülő család a társadalom közjava.

BÍRÓ LÁSZLÓ püspök

„GYARAPODJATOK HITBEN ÉS TUDÁSBAN”

Balázs atya válaszol

Kérdés:

Hogyan tervezhetjük a gyermekeink fogadását? Hol van ebben Isten és ember közreműködése?

Balázs atya válasza:

Az emberiség nem egy állatfaj a többi között: az ember számára a nemzés és mindaz, ami ezzel jár, Isten országának végső kiteljesedéséért van; s csak az Isten tervei szerint élő család tudja jelenvalóvá tenni Isten országát.

Csak ez a lelkiület méltó a keresztény házassághoz. Nem nevezhető kereszténységnek az, ahol művi úton mindent megtesznek azért, hogy kiiktassák a keresztet. A fogamzásgátlással kapcsolatban a legfőbb kérdés, hogy nem Krisztus elleni védekezés-e ez, a megtestesülést lényegileg érintő védekezés?

A természetes fogamzásszabályozás meg van engedve, mert ott arról van szó, hogy a férj és a feleség odaáll Isten elé és bevallja: Nagyon szegények vagyunk, gyöngék vagyunk, most nem érezzük alkalmasnak magunkat arra, hogy téged negyedszerre, ötödszörre, sokadszorra befogadjunk – Istenünk, könyörülj rajtunk! Ez a fajta fogamzásszabályozás elfogadható, mert a hitre és a gondviselésre épít, illetve az időleges önmegettartóztatásra. Az olyan eszközök és módszerek azonban, melyek közvetlenül arra irányulnak, hogy megakadályozzák a házastársi együttlét során a fogantatás bekövetkeztét, lényegük szerint az Élet befogadása ellen vannak. Ha házastársunkkal mindent megteszünk azért, hogy szerelmünkben ne foganhaszon új élet, hogyan imádkozhatjuk igaz hittel: „Kérünk téged, Úristen, öntsd lelkünkbe szent kegyelmedet, hogy akik az angyali üzenet által Szent Fiadnak, a mi Urunk

Jézus Krisztusnak megtestesülését megismertük”?!
 Krisztus Urunknak, az Isten megtestesült Fiának sajátos megismerési módja a szentségi házasság, amelyben – ha Isten úgy akarja – bármikor történhet fogantatás, illetve a becsületesen végigküzdött szüzesség, amely lelki, de valóságos anyasággá, atyasággá alakul. Csak e két út egyikén ismerhetjük meg valóban Isten megtestesült Fiát. Ez Krisztus benső megismerésének egzisztenciális útja.

Az bizony akárkivel megtörténhet, függetlenül attól, hogy már házas-e vagy sem, esetleg Istennek szentelt életformában él, hogy egy hatalmas vonzalom sodrásába kerül. Ez még nem bűn önmagában, sőt, a házasságban a még nagyobb odaadás, a még erősebb hűség eszköze lehet, ha az illető jól kezeli. Ha meg tudja köszönni, és tud tanulni belőle, ha megerősítést nyer a házasságban való elkötelezettségre, az jó. Ha viszont megreked benne és abszolutizálja, az egyértelműen bajt jelez.

Nagy felelősség, hogy megtanuljunk szabadnak maradni és szabadon hagyni másokat az ilyen kapcsolatban. Lehet, hogy valami nagyon szépnek, tartalmasnak, építőnek látszik, mégis egy ponton túl nem mehet tovább, mert az egyikük vagy másikuk, esetleg mindkettőjük elkötelezettségét kikezdené. Nagyon könnyen felborul az egyensúly, és a személyesből inkább az érzelmek felé megy el a kapcsolat, és – akárhogy is szeretnénk tagadni – az érzelmek mögött ott vannak az ösztönök is.

A szexualitás Isten adománya, csodálatos dolog, óriási erőforrás és nagyon erős kötelék. Mindent áttüzesít, mindent átmelegít, mindent átszínez itt a Földön. Ám amióta az ember elszakadt Istentől, az ösztönök sokszor kicsúsznak az ellenőrzésünk alól, és ha időben nem állunk meg, átveszik az uralmat.

Ünnepek és emlék- napok

Június

- 15. Árpád-házi Boldog Jolán
- 21. Gonzága Szent Alajos
- 24. Keresztelő Szent János születése
- 27. Szent László király
- 29. Szent Péter és Pál apostolok

Július

- 2. **Sarlós Boldogasszony**
- 3. Szent Tamás apostol
- 11. Szent Benedek apát

*****

SARLÓS BOL- DOGASSZ ONY

Sarlós Boldogasszony napján Magyarország északi vidékein a ház elé virággal díszített széket tettek, hogy ha az áldott állapotban lévő,

„nehézkés” Mária arra jön Erzsébethez tartván, le tudjon ülni megpihenni.

E napon az aratók megjelentek a templomban, ahol a pap megáldotta őket és szerszámaikat. Egyes vidékeken szokásban volt a gyógynövény-szentelés is; a Sarlós Boldogasszony napján gyűjtött füveket hatásosnak vélték női betegségek ellen. E napon készítették el összefont kalászból a búzaboronát, mellyel azután a szobát dí-

szítették. Szil községben, miután a pap megáldotta őket, a munkások kimentek a földre, ahol ünnepi ruhában vágtak egy rendet a búzatáblában. Ezután hazatértek ünnepelni, majd az aratás másnap, július 3-án kezdődött.

Az aratás során nem vágtak le minden búzaszálat, hanem néhányat országszerte meghagytak az ég madarainak, vagy Szent Péter lovának, ha arra jár.

Az Ipoly mentén úgy tartották, hogy ha Sarlós Boldogasszony napján esik az eső, utána még 40 napig esni fog.

.....

Hirdetés

2012. június 16-án, szombaton, és 17-én vasárnap lesz templomunk Jézus Szíve búcsúja.

Program: Szombaton, június 16-án 17.30-kor ünnepi vacsérnye, majd azt követően 18 órakor előesti szentmise.

Vasárnap, június 17-én reggel fél 8-kor ünnepi laudes, majd 8 órakor szentmise. A délelőtt folyamán folyamatos gyóntatás lesz. 10 órakor ünnepi nagymise a templom előtti téren a Lourdes-i barlangnál. A szentmisét celebrálja Barsi Balázs templomigazgató, házfőnök. A szentmisét szentségi körmenet követi. Déli 12 órakor szentmise a kegytemplomban.

*****

**Még kapható a 2012-es Sümegi Nap-
tár, kedvezményes 200 forintos
áron.**

*****

Szentmise intenciókat (miseszándékokat) lehet íratni a sekrestyében.

*****

Templomunk reggel 7 óra és este 7 óra között van nyitva naponként!

**Sarlós Boldogasszony Ferences Kegytemplom,
Sümeg, Szent István tér 7.**

Telefon: 87/352-983

E-mail: sumegikegy@gmail.com

Web: www.sumeg.ferencesek.hu

A kiadásért felel: P. Barsi Balázs OFM

Szerkesztette: P. Hesz Dénes ofm